

Anyádnál is szebb vagy

A tücskök ciripeltek, füttyörészve biciklizett az úton. A szandálban nehezen tekerte a pedált, pedig a dinamót be sem kapcsolta. Minek kapcsolta volna be, nem működött. A faluban nem tudott újat venni, a városban meg már évek óta nem járt. Néha elzúgott mellette egy autó. Idegesen kerülgették, volt, aki rádudált, de ő nem ijedt meg, biciklizett tovább. Legközelebb felveszem a foszforeszkáló mellényt, bele fogtok vakulni, kiabálta. Az öklét is rázta volna, de nem akarta elengedni a kormányt.

A szántóföldön egy szarvas ácsorgott, nem mozdult. Harangozó Pali óvatosan lefékezett, de a bicikli úgy nyikorgott, hogy az állat ijedtében megugrott. Gyáva nyúl, morogta, majd leemelte a válláról a tangóharmonikát. Mire nagy nehezen megcélozta vele a szarvast, az már el is tűnt a bokrok között. Csak az agancsai villantak fel a sötétben. Ha megolajozta volna a biciklit, akkor most lőhetett volna egy trófeát, vonta le a tanulságot. Nagyon elkeseredett. Még soha nem evett szarvaspörköltet.

Talán túl sok volt a kevert. Akkor az út sem kanyarogna ennyire. Az út, amire úgy emlékezett, nyílegyenes. Imbolygó fények, Harangozó Pali a csillagos égbolt alatt. Sóhajtott. Talán el is bóbiskolt volna, ha nem kezd el fájni. Ekkor vette észre, hogy a jobb lábáról hiányzik a szandál. Visszagurulok a lejtőn, okoskodott, pedig nem volt ott semmiféle lejtő. Ötvenegy év alatt dombot

sem látott, nemhogy hegyet. Különben is elege volt ebből az irányból, ráadásul nyomta a vállát a hátára szíjazott tangóharmonika. Fordulás közben megszédült, erősen kapaszkodnia kellett a kormányba. Nyolcasok, fránya nyolcasok, kezdte dúdolni egy régi sláger dallamára. A bicikli az úttest közepén kacsázott. Hirtelen éles fény hasított a szemébe. Aztán minden elsötétült.

*

A Fállábú az intézet kerítésének szélén ült, kényelmesen elfért a betonperemen. Felsőtestével a mankóra támaszkodott, a másik lábát lóbálta. A boltban egyetlen izzólámpa égett, Pongrácz Antal szalagot cserélt a pénztárgépből. A bolt előtt Szokola Bandi magyarázott valamit az intézetieknek. A kezükben féldecis üvegek, az égen duzzadt esőfelhők, a sárban műanyag kupakok. A kereszteződés felől Pék Laci közeledett, a motorját tolt. Már megint kifogyott a benzin, kuncogott a Cérna.

A mankó egyre mélyebbre süllyedt a földben. Kihúzta, odébb húzódott. Pék Laci biccentett nekik, de nem állt meg. A poros gumikerekek hullámos vonalakat húztak az aszfalton, nehezen tartotta egyenesben a motort. Tár Pista kijött az örbódé elé, cigarettára gyújtott. Aztán eltűnt, mintha ott sem lett volna. Nem hallatszott más, csak kutyaugatás, a trafóház, a villanyvezetékek halk zümmögése. A Fállábú hóna alá vette a mankót, és elindult. Az évek során megerősödtek az izmai, majdnem olyan gyorsan tudott haladni, mint régen.

Az erkély korlátja himbálózott, a szegecsek meglazultak a betonfalban. A Fállábú leült a műanyag székre. A mankóját a rácsok közé állította, a fogantyú a virágtartó láda oldalának támaszkodott. A virágtartóban

szikkadt föld, a sörösüvegek talpának lenyomataival. Szemét, üvegtörmelék. Halvány derengés a fák között. A derengést hamarosan sötétség követi. A nap utolsó foszlánya is eltűnik a távolban. Néhány lámpa még kigyullad, de az istállók körül, a nyíresben, a kiserdőben, a kastély parkjában, a kertekben teljes lesz a sötétség. Mindenütt. A Fállábú felsóhajtott. Nehezen lélegzett, valami fojtogatta. Az emberek továbbra is a bolt előtt ültek, de mintha elveszítették volna a körvonalait. A testüket, a szavaikat elnyelte a fullasztó, párás levegő. Rövidültek a nappalok, hirtelen sötétedett. Percről percre fogyott el a fény, a levegő.

*

Szandra ruhája egy drótszálba akadt, miközben átmászott a kerítésen. Nem szakadt el, könnyen le tudta fejtetni a sodronyokról. De a rozsdacsíkok ott maradtak, hiába próbálta ledörzsölni a virágmintás ruháról. Aztán rájött, hogy ha nem a foltokat nézi, azonnal eltűnnek. Elbújnak a sötétben, a rózsaszirmok mellett. Annyiszor átmászott már a kerítésen, de még sosem akadt fent rajta, legfeljebb lehorzsolta a térdét. Azt sem bánta, olyankor lenyalogatta magáról a vércseppeket. Ízlelgette a szájában a vért, aztán kiköpte. Megint a ruhájára nézett, nem látta a rozsdacsíkokat. Csak a dülöngélő kerítéseket, a gödröket a homokban. Az épületek mozdulatlanul néztek szembe vele. Mintha az elhagyott ház udvarán fények gyúltak volna, de tudta, hogy ez lehetetlen. Zajt hallott a kiserdő felől.

Kényelmesen ült a vastag, vízszintes faágon. A lábait lelógatta, az orrát beletörölte a ruha ujjába. Gyerekkorában ez volt a kedvenc búvóhelye. Az ágakba kellett ka-

paszkodnia, a szél hullámokban tört a kiserdőre. A vihar napok óta a telep körül ólálkodott. Várta az esőt. Akkor kiállhatna a rétre, a felhőszakadásba, a zubogó vízfüggöny alá. Az esőcseppek végigcsorognak a testén. Kicsavarja a ruháját, élvezi a meztelenséget. A vízcseppek az arcába zúdulnak, csiklandozzák a bőrét. Futni, ugrálni. Mezítláb tocsogni a sárban. Mint régen.

Az elhagyott házban egy kislány szelleme kísért. Az apja még most is ezzel riogatta a testvéreit. De ő nem félt a szellemektől, tudta, hogy nem léteznek. Megszerezte a gazos udvart, a kócos szilvafákat. Berendezte magának a pincét, plakátokat tűzött a falra, a földre paplant vetett. Szerzett egy tükröt, mellé tette a rúzszt. Pék Laci csúsztatta a markába munka után. Szorosan összezárta az ujjait, és közben meg akarta csókolni. Csak akkor engedte el, amikor Szandra a karjába harapott. A rúzszt megtartotta. Tatár Pista kedvéért egyszer használta is, de a férfi letörölte a szájáról. Minek ez a kence, mást nem mondott. A lány elhúzta a sporttáska cipzárját. Beledobálta a ruháit, néhány bugyit, pólót, körömlakkot, egy szelet csokoládét. Az oldalzsebbe füzetet, hajgumikat tömködött. A falhoz lépett. Az apró lyukon keresztül látta a szomszédos épületet. Lámpafény szűrődött ki a házukból. Tompa, fenyegető fény, az apja még mindig őt várta.

*

Harangozó Palinak az esküvőn csak valami cafrangos húsféle jutott a székelykáposztából. A tortáról álmodni sem mert, inkább húzta tovább a tangóharmonikát. Kék a szeme és aranyeső, ezek voltak a slágerek, amíg meg nem jelentek a birkák. Először csak egy tévedt be a

sátorba, bánatosan nézett körbe, bégetett. Aztán jött a többi, ellepték az udvart, felkavarták a port, felugrottak az olajos hordókra, megrágták a virágcsokrokat. Az alkonyati fényben feltűnt a pásztor is, dülöngélve közeledett a transzformátorházak felől. Szólni sem volt ideje, az örömapa úgy tarkón vágta, hogy azonnal elterült. Harangozó Pali kihasználta a zűrzavart, és lopott egy szelet tortát, de a cukrozott, tejszínes krémtől rögtön hányingere támadt. A sátor mögött könnyített magán.

Nehéz fejjel ébredt. A látása lassan tért vissza, de mindjárt be is hunyta a szemét. Nem akarta nézni a vasszekrényt, a koszos függönyt, a korhadó ablakkereket. Ez bizony egy kórházi szoba, állapította meg, miután észrevette a gyógyszeresdobozokat az éjjeliszekrényen. Nem tudta elolvasni a feliratokat, az ötödik betűnél elfelejtette az elsőt. A hatodiknál bejött a nővér, Harangozó Pali ettől felvidult. Fel szeretett volna ülni a tiszteletére, de mozdulni sem bírt.

Mindkét karját vállig begipszelték. A nővér megigazította rajta a takarót, elegyengette a gyűrődéseket. Harangozó Pali szerette volna, ha kicsit mélyebbre hajol. Tündérke, felírhatná a nevét a gipszemre. A nővér csak nevetett. Közölte vele, hogy egy darabig nem járhat lakodalomba, de a férfi nem emiatt aggódott. A bal lábában furcsa bizsergést érzett. A nővér mintha kitalálta volna a gondolatait, lehúzta róla a takarót. Nem a lába bizsergett, hanem annak a helye. A combja közepét pólyába csavarták, több nem maradt. Az autó nekilökte a közlekedési táblának, a lábszára rögtön leszakadt. Nehezen került elő, egy fáról kellett lepszakálniuk a tűzoltóknak. Ne aggódjon, inkább örüljön, hogy él. A nővert alig lehetett félbeszakítani. Örülök, válaszolta neki Harangozó Pali, csak dugjon a számba egy szál cigarettát.